

все той. Въ училището билъ сжщо пръвъ между ученицитѣ и се отличавалъ не само въ игритѣ, но и въ успѣха си. Той се училъ при известния учителъ въ Сливенъ, Димитъръ Кешиша, презъ времето когато гръцкиятъ езикъ не билъ още изхвърленъ отъ училищата. Предъ учителя си обаче бждещиятъ воевода се показвалъ дисциплиниранъ и прилеженъ; ревностно изпълнявалъ и надзирателска длъжностъ, която взаимно-учителната метода въ онова време възлагала на по-силнитѣ ученици и която ласкаела неговото славолубие.

Следъ 1850 г. баща му го прибира отъ училището, за да помага въ работата на хана, що той притежавалъ, както и въ търговията на черги, кебета и козяци. Х. Димитъръ билъ вече 15—16 годишенъ юноша. Въ хана пристигали съ кола и коне разни пжтници, които трѣбвало да се настаняватъ и около които трѣбвало да се тича и прислужва. Тамъ слизали понѣкога и турци, които отсѣдали едва ли не като господари и на които не било тъй лесно да се угоди. Между мохамедовитѣ „правовѣрни“ и малкия „гяуръ“ ханджия често избухвали караници. При единъ такъвъ споръ съ единъ турчинъ, въ широкия дворъ на хана, Х. Димитъръ билъ обруганъ и оскърбенъ въ вѣрата си и националността си. Настжпенъ въ най-святото, което човѣкъ може да има, той грабва столъ и съ единъ ударъ въ главата поваля турчина. По сжщия начинъ той постжпилъ и съ единъ турски офицеръ (юзбашия), който пристигналъ на конь въ хана и се разположилъ като въ собственъ домъ. Това било презъ време на демобилизацията следъ Кримската война. Единъ день, подъ предлогъ че коньтъ не билъ добре гледанъ и оборътъ на хана недобре почистенъ, юзбашията се спустналъ въ саморазправа и ругатни срещу нашия 16 годишенъ герой. Х. Димитъръ грабналъ лопатата отъ обора и хлопналъ турския офицеръ въ главата. Дошелъ на помощъ стражаръ, който сжщо билъ поваленъ. Когато офицерътъ се оплакалъ въ конака, полицията не само че не обърнала внимание, но го смѣрала дори, задето се оставялъ да бжде битъ „отъ едно дете.“ Това дете обаче влѣзло вече въ „кодекса на бабаититѣ“ и възбудило турцитѣ противъ себе. Вмѣсто да се пази отъ властитѣ, Х. Димитъръ, напротивъ, въ празнични дни, обличалъ новитѣ си модни дрехи — колчаклии потури съ незакопчани петелки. наметната абичка, накривенъ калпакъ и шаренъ поясъ — и минавалъ покрай турскитѣ кафенета и джамии съ предизвикателенъ погледъ на младежъ „сербезъ“, т. е. свободенъ, който искалъ да покаже, че не се бои отъ нищо.